դործադրել կատար, փրկարար զէնքեր եղել էին այդ կնոջ ձեռք: Բուղայի ամիրայից եւ զօրավարաց յափշտակութենեն պահելու համար երկիրը եւ ժողովուրդը՝ գաւառին գլխաւոր բերդերը Նորաբերդ եւ Կ'անգուար ոչ միայն լաւ ամրացեալ էին, այլ նաեւ երկու-երէք տարուան պաշար ու զէնք ունէին, վտանգի ժամանակ ժողովրդեան ոչ միայն իրաւունք տուած էր ամրանալու, այլ ամէն տեղ պահապաններ եւ սուրհանդակներ իմաց կ'ուտային անպատսպար գիւղերու եւ աւանաց, որ վտանգը չի հասած փախչին ազատին: Կ'անգուար եւ Նորաբերդ քանի-քանի՛՛ անգամ պաշարուիցան ի թշնամեաց, թշնամին սովեցաւ եւ գնաց, իսկ Անձեւացեաց ժողովուրդը պաշար ունէր մարդկանց համար, դարման ունէր կենդանեաց՝ ի շնորհս իշխանուհվրւյն, որ նախագահութեամբ խիստ, բայց արդար ձեռքով կը կառավարէր: Իր ընտրած զօրավարներն քաջ կին եւ արթուն, իր դիած դատաւորներն ուղիղ էին եւ անաչառ: Խոսրով ինք փորձել էր միջնորդել քանի մը յանցաւորներու շնորհք խնդրելով, եւ այդ անողոքելի երիտասարդ կնոջ պատասխանին առջեւ լռել էր: «Այսպիսի վիճակի մէջ,— ըսել էր Հեղինէ,— ես ուխտ ըրած եմ դատաստանական վճռաց մէկ գիրը, մէկ կէտը չաւրել. երբ թրամին զմեզ կը պաշարէ, կողողէ եւ կը ջնջէ, գթութիւն մատնիչներու, դաւաճաններու եւ իրենց պարտքը չի կատարողներու համար, մատնութիւն եւ դաւաճանութիւն է ազգին դէմ, կրօնքին դէմ: Ներէ՛, իշխան, զքեզ հօրս պէս կը յարգեմ եւ կը սիրեմ, բայց այդ խորհրդոցդ չեմ կրնար հնազանդիլ: Ուխտ ըրած եմ աստուծոյ, ուխտազանց չեմ կարող լինիլ»:

Երբ իր այս խորհրդածութիւնքը յայտնեց Գուրգէնի, նա դառն ծիծաղով պատասխանեց.

— Ի՛նչ բարեբախտ են եղեր Վասակ Կ'ովակէր եւ իրեն նման անպիտան դաւաճաններ, եւ ես էլ ի՛նչ դժբախտ եմ եղեր, որ Հեղինէ իմ կինս չէ. անտարակոյս Յովնանու խիստ արդարութեան օրինակը ինձ կանոն պիտի ընել տար, եւ ես անզգամները կախաղան Հանելու պիտի պարտաւորէի: